

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۰/۰۸/۱۵

پوهندوی آصف بهاند

د بنونځي سوځولو دود

پر افغانستان باندې د جگړې له سونامي نه رازپرېدلې، گڼې نورې سونامي گانې راغلې دي، زموږ ټولنه او خلک يې له هره اړخه ځپلي دي. زموږ د ټولني او هيواد د ټولو برخو بنسټونه يې ويجاړ کړي، په تيره بنسټونه او روزنه او د نوي نسل د روزلو لړۍ، چې پايله يې زموږ د هيواد د څلورو نسلونو له تعليمه بې برخې کېدل، بې سواده يا کم سواده پاتې کيدل دي.

په دې څو لنډو تېرو ورځو کې، د افغانستان په شمال کې، په **تخار** او **فارياب** ولايتونو کې په دوو جلا پېښو کې، په يوه ورځ دوو بنسټونو ته اور اچول شوی دی. څلويښت کاله کېږي چې په افغانستان کې د بنسټونو سوځول روان دي.

د همدې بنسټونو سوځونې د ویر لړلې پېښې اړوند د پوهنې دوو خواخوږوو خپل نظر داسې څرگند کړی دی:

د پاڼو شمېره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکې په خیر و لولئ

لومړی نظر:

«د ښوونځيو سوزول اوږده مخينه لري. د کودتاه په لومړيو کلونو کې حکومت ضد ډلو د لغمان د الينگار ولسوالۍ مشهوره او ستره لیسې (شېخ محمد حسين لیسې) وسوزوله او زموږ د ځينو کلیوالو په شمول د گڼو زلمیانو تعلیم نیمگړی پاتې شو.

دې سوزونو په وروستيو شلو کلونو کې لا پسي زور اخیستی او کیدای شي دا لړۍ ادامه ومومي. دا مثل دروغ دی چې: «که کور وسوزیده نو دیوالونه یې پاخه شول» مور له نیمې پیړۍ راهیسي سوزو؛ خو هماغه شان خام او تک شنه یوو.»

دویم نظر:

دافغانستان د پوهنتونونو د تاریخ یا ټولنپوهنې کومه محصله/محصل دی له شاه امان الله تر همدان پورې د ښوونځیو د سیزلو موضوع د مونوگراف یا ماسټرۍ تیزس په چوکاټ کې وڅیړي. دا دې هم وپلټي، چې آیا د نړۍ کوم بل ولس هم اجازه ورکوي، دوښمنان یې ښوونځي وروسيزي؟ ولو، ان په خورا روسته پاتې ټولنو کې هم؟

زموږ د تاریخ تر ټولو مهمه پوښتنه دا ده، چې ولې خپل ښوونځي سیزو یا یې پرېږدو چې راویي سيزي؟ زموږ د ټولې بدمرغۍ راز د دې پوښتنې تر شا پروت دی.

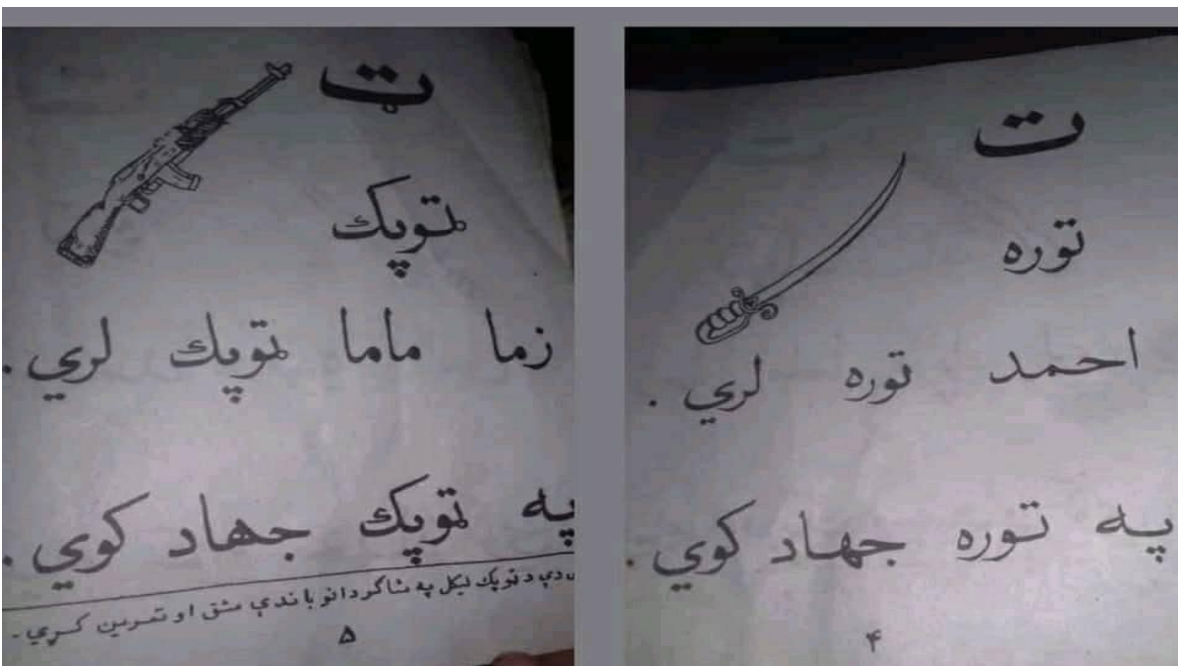
د دې څېړنې پایله او ځواب به خامخا داسې وي:

"تر شاه امان الله روسته، زموږ ټوله جگړه زموږ په گډ جهالت کې زموږ د دوښمنو د پانگونې پایله ده." په حقیقت کې زموږ په وړاندې زموږ خپل جهالت جنګیږي. پر مور چې د دین په نامه خپل ښوونځي سیزل کيږي، نو ته وا هر بل څه به نه راباندې کيږي؟ د ښوونځي او ناموس توپیر څه دی؟»

دغه راز د سرچوکونو په اوازو او د ونو تر سیوري لاندې داسې **زمزمې** هم شته چې په تخار کې د ښوونځي د سوځولو اصلي لامل، په هماغې سیمې کې د دوو اوسېدونکو قومونو د تضادونو پایله ده.

که په ریښتیا دا حقیقت وي چې د دوو قومونو د خپلمنځي تضادونو په پایله کې دا ښوونځي سوځول شوي وي، نو دا هم د توپيکي رژیم د بې بند و باری د پایلو یو تریخ جام دی چې د وطن نوي نسل ته ورپه برخه دی.

دا چې مور خپل ښوونځي خپله سوځوو، دلایل یې ډېر دي خو په داسې درسي کتابونو او تدرسي موادو کې یې هم ریښې پټې دي:

د پاڼو شمېره: له 2 تر 3

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلپکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په څېر و لولئ

څلور لسيزې پخوا به د دولت اپوزېشن، له دولت سره د مخالفت په دود دا کار ترسره کاوه، وروسته کله چې د بهرنيو استخباراتو، په تېره دوو گاونډيو هېوادونو (ايران او پاکستان) لاسونه د مظلومو افغانانو تر ستوني او گرېوان پورې راوړسېدل، د يوه شعوري اوږده پلان له مخې يې بنوونځي ځکه سوځول چې نوي نسلونه پرته له زدکړو رالوی شي او د توپکوالو او نيابتي جگړه مارو د لښکرو له پاره، د فرمان منونکوو سرتېرو حيثيت غوره کړي. دا کار ټولو توپکوالو او تنظيمونو په وياړ سره ترسره کړی دی؛ ان تر دې چې بيا وروسته د جهاد مفتيانو د بنوونځيو سوځولو او د بنوونکوو حلالولو ته د ثواب گټلو فتواوې هم صادري کړي او زموږ پتنگانو؟ دا کار په وياړ سره ترسره کاوه.

دا هر څه چې پېښ شوي يا راپېښېږي، دا زموږ د جهالت، ناپوهی او نه تعليم ميوه ده چې موږ ته رارسېږي، اوس يې د زهر و د جام حيثيت غوره کړی دی چې زموږ پر ټولو هېوادوالو باندې څښل کېږي.

د معارف د سټي د وړاندولو او سوځولو لړۍ روانه ده، اوس دا دی د بنوونځيو سوځول، د بنوونکو وژل، زورول، د معاشونو تښتول او په رنگارنگ نومونو بدنامول د باج اخېستنې، ثواب گټني او مادي انعامونو د ترلاسه کولو په خورا عام دود بدل شوی دی.

اوس د بنوونځيو په سوځولو، د بريښنا د سنتو په الوزولو او د نورو عامام المنفعه تاسيساتو په وړاندولو سره، دولتي لوړ پوړي چارواکي د دې کارونو عاملين او اړوند گروپونه په بېلابېلو نومونو سره يادوي او د افغانستان او د خلکو دوښمنان يې بولي؛ خو دغو بناغلو چې اوس يې د مخ وبيستن يا لنډ کړي او يا يې پاک رځيلي دي، لوکسي جامي او د ورځي مود نيکتاياني کاروي؛ هغه ورځي دي ور په ياد کړي چې دوی د دولت د مسلح اپوزېشن په دريځ کې وو، دوی خپله څه کول؟

دوی مخکې د کرکيلي له پاره نه کولبه کولي، دوی ودانيز او عمرانې کارونه نه کول؛ بلکې – ټول هغه کارونه چې اوسني مسلح اپوزېشن يې کوي – دوی تر دې لس چنده زيات کول او د «جهاد؟» نوم يې ورباندې کېښود. له ټولو نه مهمه دا چې همدا د سوځولو، وړاندولو، حلالولو، د خلکو د زورولو او لوټ تالان دود له همدوی نه اوسني اپوزېشن ته په ميراث پاتې دی.

ټول اوسني هغه لوړ پوړي چارواکي چې د توپکوالی او «جهاد؟» مخينه لري، د اوسني مسلح اپوزېشن د وړانيو په مقابل کې يې چغې يوازي د دې له پاره دي چې د خپلو لوټ کړو شتمنيو، غصب کړو مخکو او واک د ساتلو له پاره د دفاع يوه کرښه تر ځان راتاو کړي. دوی همدا کار پخوا کړی و، اوسنی اپوزېشن يې اوس د لا غور امتياز او واک د تر لاسه کولو په غرض ترسره کوي؛ خواره خواري د عامو خلکو ده، چې له لوړي مري او راتلونکي نسلونه يې بېسواده پاتې کېږي او د همدې توپکوالو او د نشه يانو د لښکر سرتېري ورنه جوړېږي.

ما د خپلو مقالو په ترڅ کې څو ځلي ليکلي دي چې:

د هغو خلکو او قوم تباهي بېره نږدې ده چې له سواد، کتاب، مطالعې، تعليم، بنوونځي او پوهنځي نه ځان لرې ساتي!

اوس بايد دا هم ورزياته کړم چې:

د هغو خلکو او قوم تباهي په همغې ورځي او ساعت پيل کېږي چې په خپل کلي کې، په خپل ښار کې او په خپل وطن کې، په خپلو لاسونو خپلو بنوونځيو ته اور اچوي.